

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Oboer/35/2017
Identifikačné číslo spisu: 1712202104
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1712202104.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Majetkový Holding, a.s., so sídlom Prievozská 2/A, Bratislava, IČO: 35 823 364, zast. Havel, Holásek & Partners, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Mlynské Nivy 49, Bratislava, IČO: 36 856 584, substitučne advokátom JUDr. Romanom Hojerom, so sídlom Bzovicka 22, Bratislava, proti povinnej: R. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, F., zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, Košice, o vymoženie pohľadávky oprávneného 4.699,35 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1Er/353/2012, na dovolanie povinnej proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 21CoE/118/2013-181 zo dňa 30. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 21CoE/118/2013-181 zo dňa 30. septembra 2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok ako súd prvej inštancie (tiež ako „exekučný súd“) uznesením č. k. 1Er/353/2012-161 zo dňa 16. mája 2013 svojím prvým výrokom rozhodol o nepovolení odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „EP“) vedenej na menovanom okresnom súde pod sp. zn. 1Er/353/2012 a u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Kaducha, so sídlom Exekútorského úradu Žilina pod sp. zn. EX 208/2012. Svojím druhým výrokom súd prvej inštancie zamietol návrh povinnej na zastavenie exekúcie .

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinstančný súd poukázal na skutočnosť, že Okresný súd Pezinok dňa 21. mája 2012 pod č. 5107*032975 poveril súdneho exekútora podľa § 45 EP vykonaním exekúcie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku STÁLEHO ROZHODCOVSKÉHO SÚDU zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIACNÁ, a. s. v Bratislave č. k. A1010010 zo dňa 28. júna 2011 pre vymoženie uloženej povinnosti a trov konania. Dňa 26. novembra 2012 bol súdu doručený návrh povinnej na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 EP a návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky. Dňa 06. februára 2013 bol súdu podaný elektronicky so zaručeným elektronickým podpisom návrh povinnej na

zastavenie exekúcie a jej vyhlásenie za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ EP. Následne dňa 15. februára 2013 bol súdu doručený návrh povinnej na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 EP. Návrh na odklad exekúcie povinná odôvodnila tým, že rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul nespĺnil znaky materiálnej vykonateľnosti vyžadovanej Exekučným poriadkom, znamená neprijateľnú zmluvnú podmienku, rozhodcovský rozsudok nie je platným exekučným titulom a je tu predpoklad, že exekúcia bude pre neprípustnosť zastavená. Odklad exekúcie povinná žiadala až do rozhodnutia súdu o zastavení exekúcie. Neprijateľnosť rozhodcovskej doložky povinná vyvodzovala aj z tvrdenia, že ak rozhodcovské konanie vyvolá oprávnený ako dodávateľ, ona ako spotrebiteľ sa mu musí nezvratne podrobiť a tak riešiť spor pred rozhodcom, pričom má vážne pochybnosti o objektívnosti a nestrannosti rozhodcovského procesu.

3. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 53 ods. 1, ods. 4 písm. r/ a § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že rozhodcovská doložka bola poňatá priamo do textu úverovej zmluvy, ktorú povinná podpísala. Poukázaním na § 1 ods. 3, § 4, § 40 a § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní uviedol, že ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku odložiť a môže sa o nej právoplatne rozhodnúť v inom rozhodcovskom konaní. Zdôraznil, že exekučný súd je viazaný exekučným titulom a že exekučnému súdu neprináleží skúmať platnosť zmluvných dojednaní v úverovej zmluve. Vzťahuje sa to na všetky náležitosti zmluvy od súhlasu so spracovaním osobných údajov až po dojednanú rozhodcovskú doložku. Po preskúmaní formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu exekučný súd nenašiel dôvod, pre ktorý by malo byť exekučné konanie alebo exekúcia zastavená.

4. Proti prvostupňovému uzneseniu podala povinná v zákonom stanovenej lehote odvolanie (č. I. 169 a nasl.), ktoré Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O. s. p.“), po prejednaní veci podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 21CoE/118/2013-181 zo dňa 30. septembra 2013 podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol s poukazom na § 56 ods. 7 EP a § 202 ods. 2 O. s. p. konštatujúc, že odvolanie proti uzneseniu, ktorým nebol povolený odklad exekúcie, nie je prípustné. Vo vzťahu k odvolaniu povinnej voči uzneseniu súdu prvej inštancie v časti, v ktorej súd zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie, odvolací súd poukázal na § 57 ods. 1 EP a § 58 ods. 4 EP (správne malo znieť „ods. 5 EP“) a uviedol, že odvolanie Exekučný poriadok pripúšťa len proti uzneseniam o zastavení exekúcie, keďže pod rozhodnutiami podľa § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ a k/ EP možno rozumieť len uznesenia o zastavení exekúcie, ak je daný niektorý z výslovne označených dôvodov. Uznesenie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie takýmto rozhodnutím nie je. Odvolací súd ďalej uviedol, že žiadne ustanovenie Exekučného poriadku v znení platnom v čase rozhodovania exekučného súdu výslovne nezakladalo prípustnosť odvolania aj proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Poukázaním na účel exekučného konania, ktorým je nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, vyslovil, že tento účel by mohol byť marený, ak by sa exekučné konanie predlžovalo rozhodovaním o opravnom prostriedku proti uzneseniu exekučného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie. Uviedol, že z hľadiska povinnosti exekučného súdu zastaviť exekúciu podľa § 57 ods. 1 EP nie je rozhodujúci navrhovateľom tvrdý dôvod pre takéto rozhodnutie, ale skutočne existujúci, t. j. exekučnému súdu preukázaný dôvod prekážky ďalšieho vykonávania exekučnej činnosti. Odvolací súd svoj názor vyvodzoval aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 6Cdo/171/2012, v ktorom najvyšší súd navyše konštatoval, že pri takomto odmietnutí odvolania odvolacím súdom sa strane možnosť konať pred súdom neodníma.

5. Proti tomuto uzneseniu podala povinná v zákonnej lehote dovolanie (č. I. 188 - 191, vrátane doplnenia dovolania na č. I. 195), ktoré odôvodnila námietkou o procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. argumentujúc tvrdením, že odmietnutím odvolania jej odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom. Povinná tvrdí, že zo znenia § 58 ods. 5 EP nevyplýva, že by bolo odvolanie prípustné len voči rozhodnutiu exekučného súdu, ktorým bolo povolené zastavenie exekúcie. Z porovnania s § 50 ods. 4 EP má povinná za to, že ak by bolo zámerom zákonodarcu a účelom zákona vylúčenie možnosti podať odvolanie voči rozhodnutiu, ktorým sa odmietlo zastavenie exekúcie, bolo by to jednoznačne v zákone uvedené. Z ustanovení Exekučného poriadku podľa nej vyplýva, že pokiaľ v prípade rozhodnutia o

námietkach je prípustné odvolanie len v prípade pozitívneho rozhodnutia, v prípade rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie je odvolanie prípustné tak v prípade pozitívneho, ako aj negatívneho rozhodnutia o návrhu na zastavenie exekúcie podaného z dôvodov uvedených v § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ a k/ EP. Na podporu svojich tvrdení povinná poukázala na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/327/2009 zo 14. januára 2010 a sp. zn. 4Cdo/207/2012 z 19. septembra 2012. Povinná navrhla uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania v sume 371, 66 eur.

6. K dovolaniu povinnej sa písomným podaním zo dňa 08. septembra 2014 vyjadril oprávnený, ktorý navrhol dovolanie zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 112,24 eur. Súdny exekútor sa k dovolaniu povinnej nevyjadril.

7. Najvyšší súd uznesením č. k. 4Oboer/331/2014 zo dňa 25. mája 2015 odmietol dovolanie stotožňujúc s rozhodnutím odvolacieho súdu a poukazujúc na právny názor vyplývajúci z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/171/2012 zo dňa 25. júla 2012. Dovolací súd mal za to, že takýmto postupom (rozhodnutím) odvolacieho súdu k odňatiu možnosti povinnej pred ním konať, nedošlo.

8. Povinná podala na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sťažnosť proti uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu, pričom vo svojej argumentácii sa pridržiavala skutočnosťami uvedených už v podanom dovolaní.

9. Ústavný súd o sťažnosti povinnej rozhodol nálezom č. k. III. ÚS 40/2017-30 zo dňa 04. júla 2017, v ktorom skonštatoval porušenie základného práva povinnej na súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2015 v konaní sp. zn. 4Oboer/331/2014. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Oboer/331/2014 z 28. mája 2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie konštatujúc, že najvyšší súd v identických veciach týkajúcich sa interpretácie a aplikácie § 58 ods. 5 (predtým ods. 4) EP v nadväznosti na § 202 ods. 2 O. s. p. uplatňoval rozdielnu judikatúru, čím spochybňoval princíp právnej istoty ako jeden z princípov právneho štátu. V napadnutom rozhodnutí vytykal dovolaciemu súdu, že nevysvetlil dostatočným spôsobom odchýlenie sa od rozhodnutí najvyššieho súdu, ktoré boli dovtedy vydané v skutkovo a právne identických dovolacích kauzách. Nejednotnosť judikatúry najvyššieho súdu tak v posudzovanom prípade má za následok porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu, ako aj jej práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Po vrátení spisu má najvyšší súd opätovne rozhodnúť o dovolaní sťažovateľky, pričom bude povinný preskúmať danosť dôvodu zmätočnosti spočívajúceho v odňatí možnosti konať pred súdom v dôsledku toho, že krajský súd sa ako súd odvolací v prostredí vtedy účinnej právnej úpravy odmietol zaoberať odvolacími námietkami sťažovateľky. Zároveň bude najvyšší súd povinný sa dôsledne vysporiadať so svojou vlastnou judikatúrou tak, aby legitímnym očakávaniam sťažovateľky bola poskytnutá ústavne akceptovateľná právna ochrana, a to či už v podobe vyhovenia jej dovolaniu, alebo v podobe náležitého odôvodnenia odklonu od stabilizovanej judikatúry, ktoré sa bude zakladať na objasnení takých jedinečností prerokovanej sťažovateľkinej veci, ktoré naznačený odklon dokážu ospravedlniť.

10. Najvyšší súd ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas povinná ako účastník exekučného konania, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 C. s. p.).

11. Dovolanie povinnej bolo podané 05. novembra 2013. Dňa 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý upravuje postup súdu pri prejednávaní a rozhodovaní sporov. Civilným sporovým poriadkom bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok. Podľa čl. 2 ods. 1 základných princípov C. s. p., ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom

chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Podľa čl. 2 ods. 2 základných princípov C. s. p., právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa § 470 ods. 1 C. s. p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zakotvuje okamžitú aplikabilitu procesnoprávných noriem, ktorá znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to i na konania začaté pred dňom účinnosti nového zákona.

12. Podľa § 470 ods. 2 C. s. p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku, zostávajú zachované. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia ako aj čl. 2 ods. 1 a 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený, dovolací súd posudzoval prípustnosť podaného dovolania, ako aj v ňom uvedené dovolacie dôvody podľa zákona účinného v čase podania dovolania (ustanovenia § 236 a nasl. O. s. p.).

13. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

14. V prejednáwanej veci je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenských (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia alebo ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

15. V predmetnej veci je dovoláním napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave ako súdu odvolacieho, ktorým odvolanie povinnej odmietol, vzhľadom na ktorú skutočnosť je zřejmé, že nejde o žiaden z prípadov, ktoré má na mysli vyššie citované ustanovenie § 239 O. s. p.. Je preto nepochybné, že dovolanie povinnej v zmysle ustanovení § 239 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

16. So zreteľom na obsah dovolania a tiež povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúcu dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to strana namieta alebo nie), neobmedzil sa najvyšší súd len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťalo dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný subjektívny názor strany sporu tvrdiacej, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

17. Povinná procesné vady uvedené v § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. nenamietala a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zamerail sa dovolací súd na vadu konania namietanú povinnou podľa § 237 písm. f/ O. s. p. spočívajúcej v tvrdení o odňatí možnosti konať pred súdom.

18. V dovolaní povinná namietala, že jej odvolací súd odňal možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možností pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa strane znemožní realizácia jej procesných práv, priznaných jej v občianskom súdnom konaní, resp. sporovom konaní, za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Za takýto postup, odnímajúci strane možnosť pred súdom konať a zakladajúci prípustnosť dovolania podľa uvedeného ustanovenia, treba považovať aj odmietnutie odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v prípade, že podmienky pre takéto rozhodnutie neboli splnené.

19. Z ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyplýva, že súd exekúciu zastaví, ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

20. Exekučný poriadok v znení účinnom v čase podania odvolania v ustanovení § 58 ods. 5 pripúšťal odvolanie proti rozhodnutiam uvedeným v ustanovení § 57 ods. 1 písm. a/, b/, f/ až h/ a k/ Exekučného poriadku; odvolanie je pritom prípustné v závislosti od dôvodu, pre ktorý bola exekúcia zastavená. V teórii sa vyskytli určité pochybnosti, či slovné spojenie „rozhodnutia podľa“ zahŕňa aj rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie (negatívne rozhodnutie), pokiaľ bolo zastavenie navrhované z dôvodov uvedených v zmiernenom ustanovení § 57 ods. 1 Exekučného poriadku. Súdna prax sa v rozhodujúcej väčšine rozhodnutí prikláňa k stanovisku, podľa ktorého je odvolanie proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie prípustné, čo vyjadril najvyšší súd v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/306/2008, sp. zn. 3Cdo/130/2009, sp. zn. 4Cdo/207/2012, sp. zn. 5Cdo/327/2009 a implicitne aj sp. zn. 7Cdo/154/2011. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa vyskytol aj názor, ktorý zastáva senát 6Cdo, podľa ktorého v týchto prípadoch odvolanie prípustné nie je (napr. 6Cdo/171/2012), ku ktorému sa v pôvodnom svojom rozhodnutí o podanom dovolaní priklonil aj senát 4 O. Uvedený názor však v rámci rozhodovacej praxe najvyššieho súdu zostal ojedinelý, vzhľadom na prevládajúci opačný právny názor ostatných senátov. Touto otázkou sa zaoberal aj ústavný súd, ktorý v zásade stabilne judikuje, že odvolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie za podmienok podľa § 58 ods. 5 Exekučného poriadku. Prípustnosť odvolania proti takému rozhodnutiu možno vyvodiť z viacerých rozhodnutí ústavného súdu (sp. zn. I. ÚS 100/2011, II. ÚS 232/2012, II. ÚS 412/2013, IV. ÚS 529/2011 a IV. ÚS 320/2014). S prihliadnutím na uvedené sa senát rozhodujúci v tejto veci prikláňa k ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu, podporenej ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu, uzatvárajúc, že proti výroku uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie mohla podať povinná odvolanie.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že exekučné konanie začalo dňa 09. februára 2012 a povinná v návrhu na zastavenie exekúcie (č. l. 53 spisu) uplatňovala ako dôvod ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku. Pokiaľ preto odvolací súd odvolanie povinnej odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p., odňal tým povinnej možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Výskyt niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. je vždy zo zákona dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu, vydanému v konaní touto vadou postihnutom. Zároveň je tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v takom konaní nemôže byť považované za správne.

22. V zmysle všetkého vyššie uvedeného, pridriavajúc sa názoru ústavného súdu vysloveného v náleze č. k. III. ÚS 40/2017-30 zo dňa 04. júla 2017 a v súlade so stabilnou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil (§ 449 ods. 1 C. s. p.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 C. s. p.). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.